

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Μά άς γυρίσουμε στο βασιλικό γραφείο όπου τά πράματα δέν ήταν λιγώτερο τραγικά.

Μόλις έμειναν μόνοι, ο βασιλέας, ο Καρδινάλιος και ο Δούξ, ο Καρδινάλιος έγενεψε στον βασιλέα, σά να τούλεγε πώς ήταν ή κατάλληλη στιγμή για να θέσουν στον δούκα τó ζήτημα τού γάμου του. Ο Βασιλέας κατάλαβε και πήρε εϋθύς επίσημο ύφος.

— Άδελφέ μου... έπρεπε στο δούκα. Δέν μου είπες άκόμα τί άποράσιες ώς πρός τόν γάμο σου... Σου άφησα για να σκεφτής άρκετό χρόνο. Δέν έλαβες άκόμα καμιά άπόφασι... Νά πιστέψω πώς έχεις κάποιον λόγο να μακραίνης τή μέρα τού γάμου σου...

Ο δούξ τόν κούταξε κι έτρεμε. Φοβόταν μή τυχόν παραφερθή ο άδελφός του και τόν φέρη σέ δύσκολη θέσι. Ο έκλαμπρότατος με σταυρωμένα τά χέρια έκρυβε με προσποιητή άταραξία τή ένδομηχη χαρά του.

— Χάθηκα! σκεπτόταν ο νεαρός δούξ. Ο Βασιλέας τά έμαθε... Άραγε τί με περιμένη;

Σκέφτηκε τέλος πώς τó καλύτερο γι' αυτόν τή στιγμή έκείνη ήταν να κερδίση πάλι χρόνο. Έπνιξε λοιπόν μέσα του κάθε αίσθημα τής καρδιάς, για να έχη καθαρό τó μυαλό του και να φαίνεται ψύχραιμος, και είπρε:

— Υπόδειξέ μου Μεγαλειότατε μιή γυναίκα πού νά μ' άρέσει και είμαι πρόθυμος να τή παντρευτώ.

Ο Βασιλέας έννοιωσε τήν καρδιά του να ξαναφρώνεται.

— Λές άλήθεια. Γάστων; ρώτησε με χαρά.

— Στόν Θεό και στήν τιμή μου, άποκρίθηκε ο δούξ, όρκίζομαι πώς λέω τήν άλήθεια.

— Θέλεις λοιπόν να παντρευτής;

— Και μάλιστα μιή ώρα άρχητερα, είπρε ο δούξ γελώντας.

Και παίρνοντας θάρρος από τή χαρά τού άδελφού, του πρόσθεσε:

— Η εϋτυχία μου μάλιστα θά συμπληρωθή άν ο έκλαμπρότατος Καρδινάλιος δεχτή να μās άλλάξη τά στέφανα... Μά βρήτε μου τή νύφη!

— Έμψρός, έκλαμπρότατε! είπρε ο Βασιλέας στο Ρισελιέ. Έχομε ένα γεροντοπαλιήκορο δεκαοχτώ χρονών πού βιάζεται να παντρευτή. Ποιά θά τού δώσουμε;

— Δέν βλέπω άλλη πιό κατάλληλη, είπρε χαμογελώντας ο έκλαμπρότατος, παρά τήν δεσποινίδα ντέ Μουπασιέ...

— Τι λές, Γάστων; ρώτησε ο βασιλέας.

Ο δούξ προσποιόταν πώς σκέπτεται.

— Δέν τήν άγαπώ αυτήν, είπρε τέλος και κατοούφιασε.

— Μά ξέρεις, άδελφέ μου, πώς οι δικοί μας γάμοι δέν στροβίζονται στήν άγάπη!... τού τόνισε ο Βασιλέας. Έινε ζήτηματα πολιτικης... Έλα, κάνε το για τó χιτηρι μου, άδελφέ μου. Θά εϋχαριστήσης και τόν έκλαμπρότατο!..

— Καλά, δέχομαι!..

Μόλις τó άκουσαν, ο βασιλέας κι ο έκλαμπρότατος, έννοιωσαν τήν καρδιά τους να πετά άπό χαρά.

— Μά υπό έναν δρον!.. συνέχισε ο άδελφός τού Βασιλέως. Θά μου δώσετε δυό-τρεις μήνες καιρό, για να συνηθίσω, μέρα με τή μέρα στήν ιδέα πώς θά παντρευτώ όχι τή γυναίκα πού άγαπώ... άλλά τήν πολιτικη!..

Ο βασιλέας άγκάλιασε σφιχτά τόν άδελφό του και τόν φίλησε. Βηματίζοντας κατόπιν από τή μιάν άκρη τού δωματίου στήν άλλη τού μιλούσε για τά καλά πού προέκυπταν άπ' αυτόν τó γάμο, και για τίς χάρες τής νύφης.

Γεμάτος από χαρά τού περιέγραφε τίς εορτές πού θά γίνόντουσαν στο παλάτι, και τά πανηγύρια πού ο λαός θά διαγράφωνε

Παρά τή μικρή ηλικία του ο δούξ ήταν πονηρότερος κι άπό άλεπού. Για να μην δινή καιρό στο βασιλέα και τó Ρισελιέ να σκέπτονται τούς έκανε να γελούν με τίς κομικές γκρινιές του, πώς τάχα τόν άνάγκαζαν να στεφανωθή τήν πολιτικη!..

— Έκλαμπρότατε! είπρε εραχνικά ο δούξ. Άφου κάναμε ειρήνη...

— Μά, ύψηλότατε, έσπευσε ο Καρδινάλιος να τόν διακόψη, δέν είχαμε ποτέ πόλεμο μεταξú μας!

— Αυτό έτοιμαζόμεν να πώ κι' έγώ!.. Άφου λοιπόν τώρα είμαστε σέ όλα σύμφωνα... μπορώ να σας ύπεθυμισώ πώς κάτι μούχετε τάξει...

— Δέν τó βάζει ο νους μου, ύψηλότατε τή στιγμή αυτή. Μά δέν σημαίνει τίποτε αυτό. Ότι σας έταξα θά τó κάνω με μεγάλη μου χαρά.

— Υποσχεθήκατε να μου δείξετε τήν έπαυλι σας στο Φλερό.

Ο Καρδινάλιος σάν να προσπαθούσε να διαβάση τίς σκέψεις τού νεαρού δούκός τόν κούταξε ως τά κατάβαθα τής ψυχής του. Μά ο δούξ έδειχνε τέτοια εϋδιαθεσία και τόσο παιδική άφέλεια ώστε να διαλυθή κάθε ύποψια τού παμπόνηρου Έκλαμπρότατου.

— Η έπισκεψή σας, ύψηλότατε θά με τιμήση πολύ! είπρε τέλος ο Ρισελιέ.

— Έκτός αυτου άπάντησε ο δούξ, θά γινή γνωστό ότι σας έπισκέφθηκα και θά πεισοθú όλοι πώς μās συνδέει στενή φιλια!.. Θά έρθω μαζί με μερικούς φίλους μου... Ποιά μέρα μπορείτε να μās δεχθήτε;

— Όποτε θέλετε οείς, ύψηλότατε.

— Σύμφωνοι! Θά σας έρθουμε τήν έρχομένη Δευτέρα.

— Γάστων! τού είπρε ο βασιλέας. Τώρα σ' άγαπώ περισσότερο από κάθε άλλη φορά.

— Καλά, καλά!.. Έλεγε με τόν νου του τó νεαρό; δούξ ντέ Άνζου. Τή Δευτέρα ο Έκλαμπρότατος θά ταξιδεύει για τās αιώνιους μόνος!.. Άς βγάλω πρώτα από τή μέση τόν παληόπαπα αυτών και τά λέμε ύστερα με ήσυχία!.. Τι θά γινή τότε, δέν ξέρω... Μπορεί νάχομε και έκλογή νου Βασιλέως!

Ένω ο Έκλαμπρότατος μιλούσε με τόν δούκα και όν βασιλέα, οι άνθρωποι του έκτός από τόν Ρασκόκ, βρισκότανουσαν κλειδωμένοι στο ύπογειο τού μεγάρου τής δεσποινίδος ντέ Λεσπάρ.

Έκει ο Σαιμπριάκ, βέβαιος πώς βρισκόταν πλάι τού ή Άνναίς δέν περίμενε να συνηθίσουν τά μάτια του στο μισόφωτο τού ύπογειου.

Μόλις έφτασε κάτω, ώρμησε άμέσως κατά τού καλογήρου, δίχως να ξεχωρήσει ποιή ήσαν γύρω του.

— Τόλμησε, άθλιε, να τήν άγγιξης; τού φώναξε.

Και νυστικός άν ήταν ο Κορινιάν πάλι δέν θά προλάβαινε να καταλάβη τί συνέβαινε: τόσο γρήγορα και εραχνικά παρουσιάστηκε ο Σαιμπριάκ μπροστά του. Δέχτηκε λοιπόν μιή γερή γροθιά πού τόν έπριξε κατά γής, τούπρηξε τó μάτι και τού τó πρασίτισε.

Ο Σαιμπριάκ διέκρινε κατόπιν μιή γυναίκα ειλουέττα. Δίχως να χάση λοιπόν καιρό τή λύσιση τή μέση του λέγοντας:

— Δεσποινίς!.. Και εϋτυχής είμαι και ύπερφάνος ένός μάχομαι για σας!.. Τó παληόρασο αυτό θά τιμωρηθή όπως τού αξίζει!.. Είμαι πρόθυμος να σας συνοδέω όπου με διατάξετε.

Στό χωριό τής ή Μαριέττα είχε άκούσει να τής λένε πολλά για τούς άνδρες, μά ποτέ με τή φαντασία της δέν τούς είδε έτσι όπως τούς έβλεπε αυτή τή νύχτα.

Φυλακισμένος! Φώναξε τότε άπελιτισμένα ο Σαιμπριάκ.

— Κύριε αξιωματικέ, είπε στον Σαιμπριάκ είστε πάρα πολύ καλός!

— Ο Σαιμπριάκ ένοιωσε τη γκάφα του και λύσσαξε από θυμό.

— Πού είνε ή δεσποινίς; Ουρλιάζε—μηνόγαντας τώρα τα δάχτυλά του στον λαμπού του Κοριγιάν. Μίλα άλλοιώς θά σέ πνιξώ!

— Δέν είνε εδώ καμιά άλλη δεσποινίς, τραύλισε ό καλόγερος όσο μπορούσε καθαρώτερα, μέ τήν πνιγμένη φωνή του. Μή μέ σφίγγεις έτσι θά μέ πνιξής!

— Τότε μόνον τά κατάλαβε όλα ό Σαιμπριάκ.

— "Άτιμε Ρασκάς! μούγκρισε καί πήρε δρόμο. "Ανέβαινε δυό-δυό τά σκαλοπάτια, μά βρήκε τήν πόρτα του ύπογειου καλά άμπαρωμένη.

— "Φυλακισμένος! φώναζε τότε άπελπισμένος καί σωριάστηκε κάτω, χάνοντας τίς αισθήσεις του!

— "Ο Ρασκάς άπ' έξω ένοιωσε πόσο κρίσιμη είχε καταντήσει τή θέση του αυτός ό ίδιος κι' έκανε σάν τρελλός.

— "Αν δέν μέ κρεμάσουν τή φορά αύτή σκεπτόταν, αυτό θά συμβή...άπό έλλειψη σκονιοιού! Μά θά βρούν άσφαλώς άλλον τρόπο γιά νά μέ σκοτώσουν.

— Κόντευε όμως νά ζημερώση κι' έπρεπε νά λάβη μιάν άπόφασι. Χτυπούσε μέ γροθιές τό κεφάλι του γιά νά κατεβάση καμιά ιδέα. Τέλος τούρβηε πραγματικά κάποια σκέψι, γιαν άρχισε νά κάνη περίεργα πράγματα.

— Έσχίσε μέ τό σπαθί καί τό χαιρί του τά ρούχα τού φορούσε, έβγαψε τά χέρια καί τό πρόσωπό του μέ αία τών σκοταζμένων όπλοφόρων τού Σαιμπριάκ, κι' άρχισε κατόπι νά ουρλιάζει έξω άπό τόν πόρτα τού ύπογειου προκαλώντας δαιμονιομενό θόρυβο μέ τά ποδοβολήτά του, μέ τά χτυπήματα τού σπαθιού του, καί μέ ό τι έβρισκε πρόχειρο μπροστά του.

— "Αμέσως κάθε θόρυβος άπό τό ύπόγειο σταμάτησε.

— "Άτιμε Μονταριόλ, θά σέ φτώ! ξεφωνίζε ό Ρασκάς.

— παλευοντας μέ πρόσωπα τής φαντασίας του Τέρας Τραγκαβέλ, δέν θά φύγη ζωντανός άπό δώ!...Και σού άκόμα παληκοκρίτσι!... "Άχ, έσπασε τό σπαθί μου! Βοήθεια, βοήθεια!... Σαιμπριάκ, Κοριγιάν, άδελφοί μου! Τρέξετε έσπασε τό σπαθί μου, είνε τρείς καί είμαι μόνος!..

— Κι' όταν πεία κουράστηκε νά ξεφωνίζει έφυγε, άφίνοντας τόν καλόγερο μέ τόν Σαιμπριάκ καί τούς άλλους κλειδωμένους στό ύπόγειο.

— "Επήγαινε νά αναφέρη πρώτος αυτός τά κατορθώματά του στόν Έκλαμπρότατο. Καί μ' όλο πού είχε ζημερώσει κι' είχε άρχισι ή συνθησμένη κίνησι στους δρόμους, ώστόσο αυτός, ξεσκισμένος κι' αιματωμένος, προχωρούσε χωρίς νά βιάζει τόν άργό βηματισμό του, σά νά χυρίζε άπό τόν άλλον κόσμο.

— Περνώνας άπό τή άστυνομία κατάγγειλε τά γεγο.ότα. Κι' ό άστυνόμος πού άκουσε ότι κινδύνευαν άνθρωποι τού Έκλαμπρότατου, έστειλε εύθως ένλοχιμο στόν Σαιμπριάκ.

— "Άλλ' όταν ό Ρασκάς έφτασε στό μέγαρο τού Καρδινάλιου κι' έμαθε πώς ό Έκλαμπρότατος είχε βγη ένω, άπόρησε.

— Τόσος νορίς! σκέφτηκε.

— Κι' όταν τού είπαν ότι ό Έκλαμπρότατος είχε πάει στό παλάτι, άρχισε νά λογαριάζη άν έπρεπε νά πάη κι' αυτός εκεί ή όχι.

— "Ετσι κι' άλλιώς είμαι πού είμαι χαμένος, σκέφτηκε. "Ας πάω ως εκεί!..

— Κι' έπήγε πράγματι. Στόν περίβολο τού παλατιού οι φρουροί άκουσαν τήν ιστορία του καί τού έδειξαν μεγάλη συμπόνια. Τόν έβαλαν σ' ένα άπό τά πολλά φυλάκια πού ήσαν γύρω στό παλάτι καί τόν περιποιήθηκαν, γιαν τούς έλεγε πως... θά πέθαινε άπό στιγμή σέ στιγμή άπό τά πολλά του τραύματα. Περιέμεναν έπίσης άνευχόμενα νά βγη ό Καρδινάλιος άπό τό παλάτι γιά νά τόν ειδοποιήσουν περί τής παρουσίας τού λαβωμένου κατασκόπου του.

— "Ετσι, μόλις ό Καρδινάλιος πρόβαλε άπό τή μεγάλη πόλη καί διάταξε νά τού φέρουν τό άμάξι του, έτρεξαν νά τόν πληροφορησούν ψιθυριστά ότι ό Ρασκάς βρισκόταν εκεί βαρεία πληγμένος καί ζητούσε νά δώση τήν αναφορά του.

— Φέρετέ τον στό άμάξι μου, διάταξε ό Καρδινάλιος. Θά τόν περιποιηθώ στό μέγαρό μου.

— "Ετσι κι' έγινε.

— Κι' άμα έκλεισαν τήν πόρτα τού άμαξιού καί ξεκίνησαν, ό Καρδινάλιος ρώτησε τόν Ρασκάς μέ άνυπομονησία:

— Τι συνέβη καί χαθήκατε δλοι σας;

— Ρα σάς τά διηγηθώ όλα, Έκλαμπρότατε, είπε ό Ρασκάς μέ ξεψυχισμένη φωνή.

— Πές μου πρώτα ποιός σ' έκανε σ' αυτά τά χάλια!..

— Ποιοί σάς έπέτρεψαν;

— Ποιός άλλος παρά ό τρισκατάρατος δάσκαλος τής ξιφασκάς...Δέν βλέπετε τά τραύματά μου; άπάντησε ό πονηρός Ρασκάς.

— "Άλλά ό Καρδινάλιος δέν ένδιαφερόταν γιά τά τραύματα τού Ρασκάς.

— Λέγε γρήγορα τι συνέβη τόν διάταξε... Πού βρισκαται ό βαρώνος Σαιμπριάκ, κι' ό Κοριγιάν;

— Πιστεύω νά είνε πιά κι' αυτοί έλευθεροί, είπε ό Ρασκάς, ζυγίζοντας τά λόγια του μέν τύχη καί προδοθή μόνος του. Θύ τόν είχα σφάζει τόν δάσκαλο, Έκλαμπρότατε άν δέν έρχόταν πάνω στη στιγμή ό Μονταριόλ...Είχε μαζύ του κι' εκείνο τό παληκοκρίτσι...

— Ποιό; ρώτησε τρομαγμένα ό Καρδινάλιος. Τήν ντέ Λεσάρ;

— Ναι...Αύτή τάκανε όλα...Κι' είνε στό σπαθί ίση μέ τό δάσκαλο...Είχα ώστόσο ένα λαμπρό σχέδιο. Είχα σκοπό νά τούς συλλάβω μαζύ καί τούς δυό, αλλά δέν ήξερα καλά τά κατόπια του μέγαρό.

— Πού μου είπατε πως είνε αυτό τό μέγαρο; ρώτησε ό Καρδινάλιος, τού όποιου ή περιέργεια όλοένα μεγάλωνε.

— Στήν όδό Κουρτώ, Έκλαμπρότατε!..ό βαρώνος μέ τούς άνδρες του έπιασε τήν κυρία είσοδο, κι' έγώ μέ τόν Κοριγιάν τήν πσινή πορτούλα...Τούς βάλαμε έτσι άνάμεσα σέ δυό φωτιές!..Ήταν τό δικό μου σχέδιο...Και ήμαστε έτοιμοι νά τούς πιάσουμε, όταν κι' έγώ δέν ξέρω πως, ό Κοριγιάν νόμισε ότι τούς είδε νά μπαίνουν καί νά κρύβονται στό ύπόγειο... Τρέξαμε άμέσως δλοι εκεί. Μά μόλις γύρισα γιά νά ρέξω μία ματιά πίσω μου, είδα μπροστά μου τόν Τραγκαβέλ...Έμπηξα εύθως τίς φωνές, αλλά κανείς άπό τούς δικούς μας δέν πρόλαβε νά βγη άπό τό ύπόγειο, γιαν τή στιγμή πού έγώ χτυπιόμουν μέ τόν Τραγκαβέλ, ό Μονταριόλ κλειδωσε τήν πόρτα του.

— Στο σημείο αυτό ό Ρασκάς σταμάτησε γιά νά σκεφθή τόν τρόπο μέ τόν όποιο θά τελείωνε τήν ιστορία του. Σταμάτησε δικαιολογούμενος ότι τόν πονούσαν τά τραύματά του.

— Θά τούς ανάγκαζα νά ύποχωρήσουν, ξεακολουθήσει νά λήη σέ λίγο, άν δέν ήταν εκείνο τό παληκοκρίτσι, τό όποιο άρχισε νά μέ χτυπά άπό πίσω!.. Γύρισα νά τήν άπομακρύνω μέ τό σπαθί μου, μά έμεινα μέ τή λαβή στό χέρι...Μου τό έσπασε ό δάσκαλος μ' ένα δυνατό χτύπημα...Δέν είχα πεία σπαθί γιά νά τούς σφάζω... "Επρεπε συγχρόνως νά φύγω γιά νά στείλω βοήθεια στους άλλους...Κι' έτσι ύποχώρησα...Τό σπασιμένο σπαθί μου τά μαρτυρεί όλα!..

— Κι' έσυρε κι' έδειξε τό σπασιμένο σπαθί του μέ πόνο άτυχησάντος στρατιώτο.

— Πήγε κανείς νά βοηθήση τούς άλλους; ρώτησε άνήσυχα ό Καρδινάλιος.

— Είδοπιήρα, Έκλαμπρότατε, τή άστυνομία ένώ έτρεχα νά σας προλάβω καί νά σας δώσω τήν αναφορά μου, πρίν μέ φάνη ή λαβωματιές...Θά είνε τώρα έλευθεροί κι' αυτοί "Άλλάστε θά μπορούσουν τόσο άνθρωποι νά σπάσουν τήν πόρτα!..

— Τό άμάξι τούς είχε φέρι πεία στό ύπογυγικό κτίριο. "Ο Καρδινάλιος διάταξε τότε τόν Ρασκάς νά τόν άκολουθήση. "Άλλ' ό Ρασκάς δέν έμεινε καθόλου ευχάριστος μένος άπό αυτό.

— Σάν ύποπτη μου φαίνεται αύτή ή πρόσκλησι, σκεπτόταν ό άμαρτήσας κατάσκοπος. "Αν τού ήρθε καμιά ύποψια στόν νού, χάθηκα!..Θά μέ κρεμάση!..

— Τρέμοντας καί κτρινησμένος άπό φόβο άκολουθήσε τόν Καρδινάλιο ως τό γραφείο του. "Εκει, στόν προθάλαμο, ό Καρδινάλιος στάθηκε γιά νά μιλήση στόν ύπασπιστή του, τόν Μπερτουβίλ:

— Μπερτουβίλ, τού είπε μέ στενοχωρημένο ύφος. Τήν έρχομένη Δευτέρα θά δώσω μεγάλο έπίσημο γεύμα στήν "Επαυλί μου τού Φλερύ...

— "Μπά! έκανε μέσα του ό Ρασκάς. Παραγγέλνει γεύμα καί τό λέει έτσι άκεφα!.. "Ας άκούσουμε καί τά παρακάτω.

— "Απαίτώ, πρόσταξε ό Καρδινάλιος, νά είνε όλα έτοιμα στήν ώρα τους. Μά κάθε μεγαλοπρέπεια...

— Μάλιστα Έκλαμπρότατε, είπε μέ σέβας ό ύπασπιστής. Σας παρακαλώ μόνον νά μου πείτε πόσο καί ποιού ή είνε οι ευγενείς προσκαλεσμένοι σας.

— "Ο Καρδινάλιος σκέφτηκε άρκετα πρίν άπάντηση. "Ο Ρασκάς τόν πρόσεχε μέ μεγάλο ένδιαφέρον.

— Θά έχω τήν τιμή, είπε τέλος ό Καρδινάλιος, νά φιλοξενήσω τήν Αύτο "Υψηλότητα τόν δούκα τού "Ανζού, ό όποιός μου είπε πως θά φέρη μαζύ του καί μερικούς φίλους του...

Ο Έκλαμπρότατος προσποιόταν πως εξετάζει τά χαρτιά του.

Ο Ύπασις δέν πίστευε στά αὐτία του. Ο Ρασκάς πάλι σκεπτόταν :

— «Νά ἀγάπησανε ἀραγε με τή βασιλίσσα ;... Ἡ μήπως σχεδιάζει τόν χαμό του διαδόχου !.. Κι' εἶνε τόσο λεβεντόπαιδο !..»

Μόλις μπήκαν κατόπιν στό ἰδιαίτερο γραφεῖο τοῦ Ρισελιέ ἔνας καπουκίνο ἀνάγγειλε ὅτι ὁ βαρῶνος ντὲ Σαμπριάκ με τόν εσβλάμο Κορινιάν ζητοῦσαν νά δώσουν ἀναφορά στόν Ἐκλαμπρότατο.

— Ἀς ἔθουν ἀμέσως, πρόταξε ὁ Καρδινάλιος.

— Δυστυχία μου ! σκέφτηκε ὁ Ρασκάς, κι' ἔνοιωσε τό αἰμα του νά παγώνει.

Παρουσιάσθηκαν τότε κι' οἱ δύο : ὁ Σαμπριάκ κι' ὁ Κορινιάν...

Ο Ἐκλαμπρότατος, καθισμένος στό τραπέζι, προσποιόταν πὼς ἐξέταζε τὰ χαρτιά του. Ο Σαμπριάκ σέ στάσι προσοχῆς περιεμενε νά τοῦ δώση ὁ Καρδινάλιος τόν λόγο. Ο Κορινιάν πηλασιζόντας τόν προδότη Ρασκάς, πού ἔσπευσε νά κρυφτῆ σέ μιὰ γωνία τόν φοβήριζε με ἀργιοματιές καὶ κρυφές χειρονομίες.

Ἄξαφνα ὁ Καρδινάλιος σήκωσε τὸ βλέμμα του καὶ ρώτησε με ὕφος ἀσπρή :

— Ἐξηγήθητε, βαρῶνε !.. Πῶς συνέβη νά νικηθῆτε ὅλοι σας ἀπὸ ἓνα κοριτσιάκι ;

Γιὰ τὸν Σαμπριάκ ἡ προσβολὴ αὐτὴ ἦταν διπλῆ. Ο Καρδινάλιος φανέρωνε καθαρά τὴν περιφρόνησί του καὶ πρὸς αὐτόν τόν ἴδιο καὶ πρὸς τὴ νέα τὴν ὁποία αὐτὸς ἐλάτρευε...

— Ἐκλαμπρότατε ! τοῦ ἀπάντησε, συγκρατώντας τὴν ταραχὴ του. Ἐμπιστεύθηκα στοὺς δικούς σας ἀνθρώπους κι' ἔπεσα σέ παγίδα... Ἐχχαν σχεδιασμένη τὴν προβοιά τους...

— Τί ; ξεφώνισε ὁ Κορινιάν.

Ἐγώ ;.. Ἐγὼ πὸς θυσιάζομαι γιὰ τὸν Ἐκλαμπρότατο !

— Σιωπῆ, καλόγερε ! διέταξε ὁ Καρδινάλιος. Πλησίασε δὴ καὶ σὺ Ρασκάς ! Πέστε μου λοιπὸν ἄβρωνε, πῶς συνέβησαν τὰ πράγματα ;

Μὰ ὁ Ρασκάς με τὸν Κορινιάν εἶχαν κίολας συνεννοηθῆ. Κινδύνευαν τὰ κεφάλια τους κι' ἔπρεπε νά μείνουν φίλοι καὶ σύμμαχοι μέχρι τελευταίας πνοῆς.

— Ἐξεβίασα, Ἐκλαμπρότατε, εἶπε ὁ βαρῶνος, τὸ μέγαρο ὅπου, κατὰ τίς πληροφορίες πού ἔλαβα, κρυβόταν ὁ Τραγκαβέλ με τὸ πρόσωπο πού ξέρετε... Δὲν θὰ σὰ ; ζαλίσω με τὰ καθέκαστα ἢς μάχης πού ἔγινε. Θὰ σὰς διηγηθῶ μόνον τὸ θλιβερό περιστατικὸ τῆς παγίδας πού μοῦ στήθηκε ἀπ' αὐτοὺς ἐδῶ...

— Λέγε, βαρῶνε, σ' ἀκούω. τοῦ εἶπε ὁ νθαρρυντικὰ ὁ Καρδινάλιος.

— Τοὺς εἶχα ἐξαντλήσει, Ἐκλαμπρότατε, τοὺς ἐχθρούς μας. Ἰσὸς καὶ νὰ τοὺς τσαμάτισα ! Μὰ τὴ στιγμή πού ἐτοιμαζόμουν νά προχωρήσω γιὰ νὰ τοὺς συλλάβω, ὁ Ρασκάς με εἰδοποίησε ὅτι εἶχαν καταφύγει στό υπόγειο Ἄλλὰ μέλεις κατέβηκα ἐκεῖ με τοὺς ἀνδρες μου, ἔκλεισε ἡ πόρτα. Ἡμῶστε πειὰ ἀιχμάλωτοι !

— Καὶ ποῖς εἰδοίχονε τοὺς ἀστυνομικούς νά τρέξουν νά σὰς ἐλευθερώσουν ; ρώτησε ζωντὰ ὁ Ρασκάς, παρεμβαίνοντας. Ἐγὼ ! Πού ἀντι νά τρέξω στό νοσοκομεῖο, σκέφτηκα πρῶτα τὴ στήθια σας, γιὰ νά εὐχαριστήσω τὸν ἐκλαμπρότατο.

— Πολέμησες καθόλου, τοῦ φώναξε περιφρονητικὰ ὁ Σαμπριάκ.

— Πάλευα ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα σας, φώναξε καὶ βλαστημοῦσα. Κι εἰς ὅτι δὲν ἀκούσε τίποτα ;

— Ἀκούσα, ἐγὼ ! φώναξε ὁ Κορινιάν. Ὅλα τ' ἀκούσα. Καὶ τίς στοιγγιλιές ἀκόμη πού ἡ συντροφίσσα τοῦ δασκάλου ἔβγαζε κάθε τόσο !

Ο Σαμπριάκ δειλίασε πάλι.

Μήπως ὁ Ρασκάς χύτησε πράγματι τὴν Ἄνναδα ; ρωτοῦσε ἀγωνιόντας τὸν ἐπιτῆ του. Μὰ ὄχι...δὲν μπορούσε νὰ τὴν ἀφῶ ἦταν ἐκεῖ ὁ Τραγκαβέλ... Ο Ρασκάς ἔλεγε ἀσφαλῶς ψέματα...

Κι' ἀναθρρεούντας με τὴ σκέψι του αὐτῆ, πρόσθεσε :

— Ἐκ' χμπρότατε ! Αὐτοὶ οἱ δύο σὰς πρόδωσαν...

— Καλὰ, κ' εἶπε ἀσπρή ὁ Καρδινάλιος, ἐπιβάλλοντας καὶ στοὺς τρεῖς σιωπῆ.

Καὶ σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του γιὰ ν' ἀνοίξῃ ὁ ἴδιος τὸ

πλαγινὸ δωμάτιο.

— Περάστε, ἐδῶ μέσα, εἶπε στοὺς δύο κατασκόπους. Σείε βαρῶνε μείνατε οὐτοῦ.

Κρῦος ἰδρῶς ἔλουσε τοὺς δύο κατασκόπους.

— Εἶνε ἡ τελευταῖες μας ὥρες ! εἶπε ὁ Ρασκάς περιλυσος.

— Θὰ πεθάνουμε ! ἀπήγγεισε με λυγμούς ὁ καλόγερος. Τὸ δωμάτιο αὐτὸ θὰ εἶνε ὁ τάφος μας !

Ο Ρισελιέ τοὺς κλειδῶσε μέσα στό δωμάτιο.

Ἄλλὰ κι' ὁ Σαμπριάκ ἄκουε πολὺ ἀσπρή λόγια ἀπὸ τὸν Ἐκλαμπρότατο.

— Βαρῶνε ! τοῦ ἔλεγε. Δὲν ἀξίζετε γιὰ τίποτα... Πάντα ἀποτυχίες μοῦ ἀναφέρετε. Δὲν σὰς χρειάζομαι... Πειθ', ὡς πρὸς τὰ χαρτιά πού βρίσκονται στὰ γέρια τῆς ντὲ Λεσπάρ, θὰ ἀναθῶ σ' ἄλλον ἱκανώτερο ἀπὸ σὰς νά μοῦ τὰ φέρη...

Ἄκουσε ὁ βαρῶνος πὼς ἡ βία τῆς Ἄνναδος θὰ ἀνετίθετο σὲ ξένο πρόσωπο καὶ δάγκωνε τὰ χεῖλη του ἀπὸ λύσσα. Ο Καρδινάλιος παρατήρησε τὴν ἀμηνχανία του καὶ γιὰ νὰ τὸν ἐρέθισε περισσότερο, πρόσθεσε με ὑστεροβουλία :

— Καὶ φυσικὰ ὁ ἄλλος αὐτὸ πού θὰ τὴν συλλάβῃ, θὰ δικαιοῦται νά τὴν κἀνῃ γυναῖκα του !..

Ἐ, τότε πῶς ὁ Σαμπριάκ ἔβαλε κατὰ μέρος κάθε σεβασμὸ καὶ φώναξε :

— Ὁχι, Ἐκλαμπρότατε !.. Δὲν φεύγω ἀπὸ κοντὰ σας !

— Τί ἐν, οἶστε, βαρῶνε ; ρώτησε ὁ Καρδινάλιος, κρύβοντας τὴν εὐχρηστία πού τοῦ π' οξενούσε ἡ ἀρσούλα τὸ βαρῶνος.

— Ἐκλαμπρότατε ! τοῦ ἀπάντησε ὁ Σαμπριάκ, κρύβοντας τὴν κρόβη τὴν ταραχὴ του. Ἄγαθὸ τὴν δεσποινίδα ντὲ Λεσπάρ με τόσο πάθος, ὥστε νὰ μὴ με τοουμάζῃ κανέναν κίνδυνο...

ὄταν ἐνερωῶ γιὰ τὴ σύλληψή της... Κανεὶ σὸν κόσμο δὲν θὰ σὰς ἐξυπηρετήσῃ ὡς πρὸς τὴ νέα αὐτὴ καλύτερα ἀπὸ μένα... Θὰ τὴν συλλάβω κι' ὅπως μοῦ τὸ τάξετε θὰ τὴν κἀμῶ γυναῖκα μου... Καὶ τότε θ' ἀνήκομε κι' οἱ δύο μας σὲ σὰς καὶ μόνον...

Ο Καρδινάλιος σκέφτηκε λίγο πρὶν τοῦ ἀπάντησῃ :

Δὲν ἀμφιβάλλω, τοῦ εἶπε τέλος, οὔτε γιὰ τὴν ἀρσούλα, οὔτε γιὰ τὸ θάρρος σας... Μὰ ἡ ἐξακολουθητικὴ γκάφες σας με ἀπελπίζουν.

— Μὰ ἔχω νὰ κἀνω, Ἐκλαμπρότατε, μ' ἓναν δάσκαλο τῆς ξιφασκίας, ἓνα σατανά !

— Ὁφείλατε νά τοῦ ἐπιτεθῆτε μαζί με ἄλλους.

— Εἶχα κοντὰ μου τριάντα φρουρούς !

Ο Καρδινάλιος ζάρωσε τὸ μέτωπο καὶ μάρφμε τὰ χεῖλη του. Τοῦ παρ' ἴσταναν ὅλοι τὸν Τραγκαβέλ ὡς ἀνίκητο ἥρωα παραμυθιοῦ.

— Μὰ πῶς ἔγινε ὥστε ἔνας αὐτὸς νά σὰς νικήσῃ καὶ τοὺς τριάντα ; ρώτησε.

Τότε ὁ Σαμπριάκ διηγῆθηκε με λίγα, ἀλλὰ παραστατικὰ λόγια, ὅλα σὰς συνέβηκαν στὴν ὁδὸ Κουρτώ, καὶ τελιώνοντας τὴν ἀφήγησί του προσέθεσε με ἀσυγκάλυπτο πάθος :

— Μόνον ἐγὼ ἔχω τὸ μῖσος πού ἀπαιτεῖται γιὰ νὰ χτυπήσῃ κανεὶς ἐπιτυχῶς τὸν δάσκαλο καὶ νὰ τοῦ πάρῃ τὴ νέα. Νὰ τὸ ξέρετε Ἐκλαμπρότατε ὅτι μόλις φύγω ἀπὸ δῶ θ' ἀρῶ... ὡς μῖσος καινούργια ἐναντίον τοῦ Τραγκαβέλ ἔκστρατεία !..

— Ὁχι ! φώναξε ὁ Καρδινάλιος καὶ τοῦ σταμάτησε τὸν ἐνθουσιασμό. Τὴ δουλειά αὐτὴ θὰ τὴν κἀνετε ἀπὸ τὴν Τρίτῃ κι' ὕστερα. Σὰς χρειάζομε τώρα γιὰ ἄλλη ὑπόθεσι.

— Τί ἔλεγετε Ἐκλαμπρότατε ;

— Θέλω νά διαλέξετε με πολλὰ τέχνη δέκα ἀνδρας, τοὺς ὁποίους νά θέσετε ὑπὸ τὰς διαταγὰς σας Ἀπαῖδι νὰ σὰς ὑπακούουν, νὰ εἶνε ἠγχοροί, ἐπιδέξιοι, ἔτοιμοι γιὰ δὲι τοὺς ζητήθη, ἀποφασισμένοι νὰ θυσιάσθουν, καὶ καλὰ ὄπλισμένοι. Θὰ σὰς χρειαστῶ τὴ Δευτέρα πολὺ πρῶι

— Νὰ μείνετε ἡσυχος Ἐκλαμπρότατε. Ἡ διαταγὴ σας θὰ ἐκτελεσθῶν σύμφωνα με τὴν ἐπιθυμία σας.

— Λαμπρά ! Τὰ ζήμεῶ αὐτὰς τῆς Δευτέρας νὰ βρίσκεστε στό Λουζμῶ. Θὰ λάβετε ἐκεῖ τίς διαταγὰς μου με ἀγγελιαφόρο. Πάρτε αὐτὸ τὸ σημεῖωμα γιὰ νὰ εἰσπράξετε ἀπὸ τὸν ταῖμα μου πεντακόσιες λίρες. Πηγαίνετε καὶ μὴν ξαναεμφανισθῆτε παρὰ τὴ Δευτέρα τὸ πρῶι στό Λουζμῶ.

Κι' ἐνῶ αὐτὰ λεγόντουσαν στό γραφεῖο τοῦ Καρδινάλιου, στό πλαγινὸ δωμάτιο ὁ Ρασκάς κι' ὁ Κορινιάν ἔκλαιγαν τὴ μοῖρα τους.

(Ἀκολουθεῖ)

Εἶμαστε χαμένοι! ἔλεγε ὁ Ρασκάς ..